

ಯೋಗದ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ?

ಯೋಗ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ,
ಧ್ಯಾನ, ಯುನಾನಿ,
ಆಯುರ್ವೇದ,
ಹೋಮಿಯೋಪಥಿಗಳು
ಕೂಡ ಆರೋಗ್ಯದ
ಮಾರ್ಗಗಳೇ. ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ
ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಜಾತಿ,
ಧರ್ಮದೊಂದಿಗೆ ತಳಕು
ಹಾಕುವುದು
ಮೂರ್ಖತನವೂ ಹೌದು,
ಅಮಾನವೀಯವೂ
ಹೌದು.

ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಭಾರತೀಯರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ 'ಯೋಗ' ವಿದೇಶೀಯರಲ್ಲೂ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿದೆ. ಅದೊಂದು ಆರೋಗ್ಯಸೂತ್ರ ಎನ್ನುವ ನಂಬಿಕೆ ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ತೆಳುಗೊಳಿಸುವ, ಅಪಹಾಸ್ಯಕ್ಕೆ ಈಡು ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನವೊಂದು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳಿಂದ ನಡೆದಂತಿದೆ. ಜೂನ್ 21ರ 'ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಯೋಗ ದಿನ' ಆಚರಣೆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯ ಯೋಗ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಏರ್ಪಡಿಸುವುದಾಗಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಪ್ರಕಟಿಸಿದೆ. ಯೋಗದ ಜತೆಗೆ ಸೂರ್ಯ ನಮಸ್ಕಾರ, ಮಂತ್ರಪಠಣಗಳೂ ನಡೆಯುವ ಸುದ್ದಿ ಹರಡಿದ ಬಳಿಕ, ನಿರೀಕ್ಷೆಯಂತೆಯೇ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಸಮುದಾಯಗಳ ತೀವ್ರ ವಿರೋಧ ಎದುರಾಗಿದೆ. ಈ ವಿರೋಧದ ನಂತರ 'ಸೂರ್ಯ ನಮಸ್ಕಾರ'ವನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟಿರುವ ಸರ್ಕಾರ, 'ಶ್ಲೋಕ ಪಠಣ ಕೂಡ ಕಡ್ಡಾಯವಲ್ಲ' ಎಂದು ಹೇಳುವ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ನಿಲುವಿನಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದೆ.

ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ಚಿಂತನೆಯ ಬಿಗಿಯನ್ನು ಸಡಿಲಿಸಿದ್ದರೂ, ಅದರ ಬೆಂಬಲಿಗರು ಅನಗತ್ಯ ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶಕಾರಿ ಹೇಳಿಕೆಗಳ ಮೂಲಕ 'ಯೋಗ'ದ ಮುಖಕ್ಕೆ ಮಸಿ ಬಳಿಯುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. 'ಯೋಗ ವಿರೋಧಿಸುವವರು ಮಾನವೀಯತೆಯ ವಿರೋಧಿಗಳು', 'ಸೂರ್ಯನಮಸ್ಕಾರ ಬೇಡ ಎನ್ನುವವರು ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಧುಮುಕಿ' ಎನ್ನುವಂಥ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ಹೇಳಿಕೆಗಳು ಕೆಲವು ಸಂಸದರಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿವೆ. ಈ ಮಧ್ಯೆ ಕೇಂದ್ರದ ಆಯುಷ್ ಖಾತೆ ಸಚಿವ ಶ್ರೀಪಾದ ನಾಯ್ಕ, 'ಮುಸ್ಲಿಮರು ಶ್ಲೋಕ ಹೇಳಲು ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮದೇನೂ ಅಭ್ಯಂತರ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಯೋಗ ದಿನಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿ ಏಕೆ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದರೆ ಸಾಕು' ಎಂದು ಮುಸ್ಲಿಂ ಸಮುದಾಯದ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ ಉದಾರ ಮನೋಭಾವ ತೋರಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಹೇಳಿಕೆಗಳ ಹಿಂದೆ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಬಗೆಗಿನ ಅಸಹನೆಯೇ ಎದ್ದು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆ; ಜಾತೀಯ ಶಕ್ತಿಗಳ ಅಹಂ ಕೂಡಾ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಯೋಗ ದಿನಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳುವ ಮೂಲಕ ಮುಸ್ಲಿಮರು ಏಕೆ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಬೇಜವಾಬ್ದಾರಿತನದ ಮಾತಿನ ಹಿಂದೆ, 'ಯೋಗ ದಿನ'ದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳದವರು ದೇಶದ ಏಕತೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದವರು ಎನ್ನುವ ಇಂಗಿತವಿದೆ.

ಯೋಗ ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾದುದು ಎನ್ನುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಯಾರ ತಕರಾರೂ ಇಲ್ಲ. ವಿರೋಧ ಇರುವುದು ಈ 'ಯೋಗ'ಕ್ಕೆ ರಾಜಕೀಯ ಹಾಗೂ 'ಧರ್ಮ'ದ ಸ್ಪರ್ಶ ನೀಡುವುದರಲ್ಲಿ. ಇತರ ಧರ್ಮೀಯರ ನಂಬಿಕೆಗಳಿಗೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾದ ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಜಾರಿಗೊಳಿಸುವ ಮನೋಭಾವದಲ್ಲಿ ನಿರಂಕುಶ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಿದೆ. ನಮ್ಮ ಧರ್ಮನಿರಪೇಕ್ಷೆ ಪ್ರಜಾಪುತ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮೀಯರ ಮಾತುಗಳನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರ ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಆಲಿಸಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ ಯಾರದೇ ಅನಿಸಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಸವಾರಿ ಮಾಡಲು ಹೊರಡುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಭಗವದ್ಗೀತೆಯನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಗ್ರಂಥವಾಗಿಸುವ ಮಾತು, ಘರ್ವಾಪಸಿಯ ಹೂಂಕಾರಗಳು ಹಾಗೂ ಈಗಿನ ಕಡ್ಡಾಯ ಯೋಗದ ಹಿಂದಿರುವುದು ಇಂಥ ದಮನಕಾರಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೇ ಆಗಿದೆ. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ಯೋಗ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಧ್ಯಾನ, ಯುನಾನಿ, ಆಯುರ್ವೇದ, ಹೋಮಿಯೋಪಥಿಗಳು ಕೂಡ ಆರೋಗ್ಯದ ಮಾರ್ಗಗಳೇ. ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಜಾತಿ, ಧರ್ಮದೊಂದಿಗೆ ತಳಕು ಹಾಕುವುದು ಮೂರ್ಖತನವೂ ಹೌದು, ಅಮಾನವೀಯವೂ ಹೌದು.

'ಕಡ್ಡಾಯ ಯೋಗ'ದ ಚಿಂತನೆಯ ಹಿಂದೆ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಆರೋಗ್ಯದ ಕಾಳಜಿಗಿಂತಲೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಆರೋಗ್ಯ ಕೆಡಿಸುವ ಹುನ್ನಾರವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವಂತಿದೆ. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಯೋಗ ಆದ್ಯತೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿರುವುದೇ ಒಂದು ಚೋದ್ಯ. ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿಮೆ ದರದಲ್ಲಿ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಆರೋಗ್ಯದ ಸೇವೆಗಳು ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಮೊದಲ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಬೇಕು. ಖಾಸಗೀಕರಣ ಭರದಿಂದ ನಡೆದಿರುವ ವೈದ್ಯಕೀತ್ರದಲ್ಲಿ ಆರೋಗ್ಯಸೇವೆಯೂ ದುಬಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಗಮನ ಹರಿಸುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಯೋಗದ ಮೂಲಕ ಜನರ ಆರೋಗ್ಯ ಸುಧಾರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಏನನ್ನುವುದು? ಮಂತ್ರದ ಮೂಲಕ ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣು ಉದುರಿಸುವ ರೀತಿಯ ಈ ಚಿಂತನೆಗಳು ಜನರ ಗಮನವನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಟು ವಾಸ್ತವಗಳಿಂದ ದೂರ ಸೆಳೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಷ್ಟೆ. ಇಂಥ ಪ್ರಯತ್ನಗಳ ಮೂಲಕ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದ 'ಖಾಸಗಿ ಆವರಣ'ವನ್ನು ಪದೇ ಪದೇ ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ಸರ್ಕಾರ, ಆ ಮೂಲಕ ದೇಶದ ಜಾತ್ಯತೀತ ವರ್ಚಿಸಿಗೂ ಮಸಿ ಬಳಿಯುತ್ತಿದೆ. 'ಯೋಗ'ದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ದೇಹ, ಮನಸ್ಸುಗಳ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯದ ಜೊತೆಗೆ ಅಧ್ಯಾತ್ಮದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯೂ ಇದೆ. ಇದನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಬೀದಿಗೆ ತರುವ ದೊಂಬರಾಟವನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಇನ್ನು ಮುಂದಾದರೂ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು. ಭಾರತೀಯ ಪರಂಪರೆ ತಂತಾನೇ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡ ನೈತಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಪಾಡಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು, ಜನರ ನಿಜವಾದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳತ್ತ ಸರ್ಕಾರ ಗಮನ ಹರಿಸಬೇಕು.

■ ರಘುನಾಥ ಚ.ಹ.

ಈಶ್ವರ್